

79

השטן במוסקבה

התיאטרון העירוני באר שבע

היסטוריה ואקטואליה

היתה זאת חוויה נדירה ומרתקת לביים את "השטן במוסקבה", בעברית, בישראל. אני מתארת לעצמי שמיכאיל בולגאקוב לא העלה אף בחלומו הפרוע ביותר שדבר זה יקרה. אף-על-פי שהייתי מודעת למשמעות המיוחדת של העלאת פרשת ישוע הנוצרי ופילאטוס במקום שבו התרחש סיפורם, לא הכנסתי שינויים תוכניים בבימוי הגירסה העברית של "השטן במוסקבה" לעומת הצגת מחזה זה בתיאטרון שלי, "תאטרון מיק", בבוקרשט.

גם כאן ביססתי את ההצגה על שלושה עקרונות ראשיים:

א. המישור המציאותי - מרפאה פסיכיאטרית, פגישתם של שני "המשוגעים" - המשורר איוואן בזדומני והמאסטר חסר-השם, וכן העלאת דמותה של מרגרטה.

ב. סחרחרת המתחזים שמגיעה לשיאה ביסורי המאסטר המזדהה עם גיבור הרומן שלו, הפילוסוף הנוצרי ישוע הנוצרי.

ג. טירופו של המאסטר, בו מרגרטה עוברת למישור השטני כדי שתחתום על הברית שהוא לא מצא את הכוח לחתום עליה.

שני המישורים ההיסטוריים - מוסקבה של שנת 1930 וירושלים של שנת 30 לספירה קשורים ביחסי גומלין של משמעות, בה שלט רעיון ה"פיליטיזם", הוא האופורטוניזם הרע, העלול לפגוע בהגשמת האידיאלים הנשגבים ביותר של האנושות.

ההצגה מבוססת על מערכת של מראות מקבילות, שנועדה להדגיש את הקשר בין ההיסטוריה ובין האקטואליות כך שכל דמות (מלבד הקבוצה של השדים וכן מרגרטה) "קיימת" הן במישור האקטואלי והן במישור ההיסטורי (ראשית הנצרות).

סצינת ה"חוג הסיפורתי אצל השטן" מודגשת במיוחד משום שאני סבורה כי זוהי סצינת מפתח, הדנה לא רק בנושא ההיסטורי של כתב - היד "אשר אינו בווער" אלא גם בשאלת המעורבות של

השטן במוסקבה

מאת: מיכאיל בולגאקוב
 עיבוד: קאטאלינה בוזויאנו, מיכאלה טוניצה
 תרגום: יותם ראובני
 בימוי: קאטאלינה בוזויאנו
 תפאורה ותלבושות: לידיה פינקוס-גני
 מוסיקה: מירצ'ה פלוריאן
 תאורה: נתן פנטורין

משתתפים: מרגרטה
 מאסטר / ישוע
 וולנד
 קורובייב
 עזאזל
 איואן / מתי לוי
 ברליוז
 פילאטוס / סטרבינסקי
 אבדון
 בהמות
 הלה
 ליחאדייב / מרקוס / סופר 1
 בנגלסקי / סופר / סטודנט
 פוקיץ' / איואן ניקולאיביץ'
 הנערה מגריבויאדוב/סופרת - ענת מנדלסון
 אנושקה / סופרת - ענת בן-יעקב
 אחות / נערה / סופרת / פרידה - ליאת גורן

תודת התיאטרון לרות מוטס ולגדי רול
 על עזרתם בהדרכת השחקנים.

תאריך הצגה ראשונה 11.4.1984

משך מערכה ראשונה - כשעה ורבע
 משך מערכה שניה - כשעה ורבע

מנהל טכני וייצור - יואב מהרבני
 מנהל הצגה - בועז כצנלסון
 עוזרת במאי - ציפי פרידמן
 תפעול הצגה - דרור כץ
 רקויזיטור - דני יוספי/שלמה לסרי
 צילום - יוכי לנג
 אדריאן ג'ורג'יה
 דרמטורג

הסופר בתקופתו, תפקיד שאינו זוכה למלוא חשיבותו אלמלא נכונותו של הסופר להיות "היסטוריון".

אני מזמינה אתכם איפוא לצפות הערב במתרחש במישור החלומי המלא את רוחות הרפאים של המיפלצות אשר נולדו מתוך השינה של ההגיון, באור המסעיר של הירח המלא. זהו טירופו של אדם אשר סבל והתיסר ואשר רוצה רק מנוחה נכונה, אולם לפני שיזכה בה, עליו להיות עד לעיוות המציאות, ההופכת מול עיניו למשהו נלעג ונשגב גם יחד.

קאטאלינה בוזויאנו

"דון קישוט" לסרוונטס ועוד. בתקופה זאת הוא כותב את המחזות "חייו של מר מולייר" (1933) הקומדיה "האושר העליון" (1934) וכן את "פושקין" (1935). מחזה זה יועלה רק בשנת 1945, חמש שנים לאחר מותו של בולגאקוב. "מולייר" יועלה רק ב- 1943. ב- 1930 נדחתה בקשתו של בולגאקוב לצאת את ברית המועצות. מחזותיו נדונים לגניזה בידי הצנזורה. הוא סירב לשתף פעולה עם המישטר החדש וכמעט שלא פירסם דבר. הרומן "השטן במוסקבה" שעבד עליו עד סוף חייו ראה אור רק בשנת 1967, שנים רבות לאחר מותו של בולגאקוב ב-10 במארס 1940.

בעברית ראו אור שניים מספריו, "השלג השחור" ו"השטן במוסקבה", שניהם בהוצאת "עם עובד".

תרגום: יותם ראובני

משורר וסופר. תירגם ספרים רבים מאנגלית וצרפתית. בין תרגומיו לתיאטרון: "אורפאוס בשאל" לטנסי ויליאמס, "משחק האהבה והגורל" למאריבו, "פטריוט לעצמי" לאוסבורן. "אישפיל" לברנרד פומרנץ.

בימוי: קאטאלינה בוויאנו

בוגרת המכון לאמנויות התיאטרון והקולנוע 1970. עבדה 5 שנים בלהקת התיאטרון הלאומי IASI ובתיאטרון הנוער ב- PIATRA NEAMT בימימה הצגות שונות:

יוצרים

מחזאי: מיכאיל בולגאקוב

מיכאיל אפסנייביץ' בולגאקוב נולד ב-2 באפריל 1891 בקייב. בנו של מרצה לפילוסופיה. ב-1916 סיים בהצטיינות את לימודיו בפקולטה לרפואה בעיר מולדתו, והתמנה לרופא במחוז סמולנסק, שם עבד כארבע שנים. הוא החל לכתוב בשנת 1919 (הצגת - רביו בשם "הגנה עצמית", המחזה "האחים טורבין" ומחזה נוסף, "הקומונארדים", שהתגלה לא מכבר). בין השנים 1922-1926 הוא חבר במערכת "גודוק", העיתון הליבראלי של עובדי הרכבת. ב-1924 פירסם את רומן הביכורים שלו, "המשמר הלבן". שעליו ביסס מאוחר יותר את המחזה "בני טורבין", שהועלה בתיאטרוןו של סטניסלבסקי.

ב-1927 מועלה מחזהו "ביתה של זויקה" בתיאטרוןו של וכתנגוב וכעבור שנתיים הוא מעלה את "אי הארגמן" בתיאטרון הקאמרי של מוסקבה (כיום תיאטרון מאיאקובסקי). ב-1930 מתחיל בולגאקוב בכתבת הרומן "השטן במוסקבה" (בשמו המקורי "המאסטרו ומרגרטה") שעליו יעבוד במשך שתיים עשרה שנה. לצד עבודה זאת הוא מתפרנס כעוזר בימאי התיאטרון "מחא"ט", שם הוא מעבד את "מועדון פיקוויק" של דיקנס, "נשמות מתות" של גוגול,

ב - 1975 החלה לביים בבוקרשט ובכמה תיאטרונים בפולין - קיבלה תואר פרופסור במחלקה לכימוי במכון לאמנויות התיאטרון והקולנוע של בוקרשט.

ב - 1979 זכתה יחד עם תלמידיה בפרס המבקרים המיוחד בפסטיבל התיאטרון בדורהאם, אנגליה, עבור הצגת "רומאו ויוליה".

מ - 1978 עובדת ככמאית בית בתיאטרון "מיק" שם ביימה את ההצגות הבאות:

"השפעת קרני הגאמה על צפרני חתול" - מאת פול זינדל (פרס הבימוי בפסטיבל התיאטרון בן זמננו בבראשוב 1978).
"MASCHERE NUDE" - מאת פירנדלו, "איבני מגדל איפל" - מאת אקטרינה אופריו, "מאסטרו ומגריטה" (השטן במוסקבה)
- מאת בולגאקוב ובעיבוד הבמאית; "כמה איכרים" - סנצ'ריו של הבמאית המבוסס על רומן מאת דינו טרארו.

בתיאטרון הקומדיה של בוקרשט ביימה את "רוחות - מקיטאהמה" מאת קובו אבה, ובאופרה הרומנית - גירסה בימתית חדשה ל"OEDIP" - מאת ג'ורג' אנסקו, שהועלתה בפסטיבל לוצרן, שוויץ לכבוד חגיגות המאה למחזאי.

תפאורה ותלבושות לידיה פינקוס-גני

למדה עיצוב תפאורה ותלבושות בפקולטה לאמנות בבוקרשט, רומניה. מאז עלייתה ארצה בשנת 1960 עיצבה כמאה וחמישים הצגות בתיאטרונים: הבימה, הקאמרי, החאן והתיאטרון לנוער. בשנת 1973 נרתמה להקמתו של התיאטרון בבאר-שבע ועיצבה חלק ניכר מהצגותיו "עלי כינור" "טרטיף", "הלילה ה-12", "בית בובות", "איכנוב", "סקפינו", "יונו והטוס", "המלך הצבי", ולאחרונה "ליר". אחדים מתלמידיה (משה שטרנפלד, מרים גורצקי, עפרה יתיר, בוקי שיף), במגמה לעיצוב של החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב, עבדו בהדרכתה וביוזמתה בתיאטרון באר-שבע. בשנים האחרונות עובדת בפריז ובהולנד.

תאורה: נתן פנטורין

ב-25 השנים האחרונות מעצב תאורה בתיאטרון הבימה. עד היום עיצב תאורה ל-200 הצגות שונות. עבודותיו הקודמות בתיאטרון

באר-שבע: "אגדות מיערות וינה", "אל הנקמות", "מודליאני", "שפע", "תופים בלילה", "עמודי החברה" ולאחרונה "השחף".

מוסיקה: מירצה פלוריאן

יליד 1949 טראנסילבניה, רומניה. למד קיברנטיקה באוניברסיטת בוקרשט. לאחר מכן עבד שבע שנים כחוקר מדעי במרכז המחשבים החשוב ביותר ברומניה. באותו הזמן יצר יצירות אונגרדיות רבות: מוסיקה אלקטרונית, הרכבות צליל, מולטי-מדיה ומוסיקת מחשב.

למד מוסיקה בבוקרשט ב-INTARNATIONALE MWSIKINSTIUT DARM STADT ובקלן.

משנת 1976 חיבר מעל 32 יצירות לכלים סוליסטיים ולהרכבים שונים של כלים מלאכותיים ואקוסטיים שנוגנו ברחבי העולם. כתב מוסיקה ל-26 הצגות תיאטרון למחזות של: איסכילוס, שייקספיר, פיראנדלו, ברכט, ול-12 סרטים אמנותיים שהוצגו בהצלחה ברומניה ורובם גם בארצות אחרות.

מירצה פלוריאן הוא בעל מוניטין בינלאומי וזכה בפרסים רבים.

הוזמן לסמינר ללימודים אמריקאים בזלצבורג וזכה במילגה מהקונסול הגרמני לחילופי אקדמאים.

חיבר את המוסיקה להצגה "השטן במוסקבה" (מאסטרו ומרגריטה) בהפקה שנעשתה בתיאטרון "מיק" ברומניה.

מותו של ברליוז. בפיו ספור מוזר על פגישה עם השטן וחבר מרעיו ועל כך שהנוכרי הינו השטן בכבודו ובעצמו והוא הגורם למותו של ברליוז. הסיפור המוזר והופעתו הנסערת של המשורר גורמת לתפיסתו ולהכנסתו לקליניקה.

תמונה 7 -

בקליניקה

לאחר שסיים איוון לספר על הסיבה לאישפוזו מגלה המאסטרו זהות מוחלטת בין ספור זה ובין סיפורו האישי. הסופר (המאסטרו) נרדף משום שכתב רומן על ישו ופונטיוס פילאטוס, הוא מגולל באוזני המשורר את ספור אהבתו עם מרגריטה ומעורבתה המוחלטת בכתיבת הרומן שהפך לתמצית חייה.

מערכה ב'

תמונה 8 -

דחיית הרומן ע"י בתי הוצאה, התנגדות העורכים והמבקרים הספרותיים לרומן גורמת לשריפת הרומן ע"י המאסטרו, מרגריטה מצליחה להציל חלק קטן מדפיו ברגע האחרון.

תמונה 9 -

לקליניקה מובאים שורה של "מתחזים" שהירח המלא העבירם על דעתם. אלה הם קרבנותיו של השטן, וולנד, בינהם: המנהל האמנותי של תיאטרון "זרייטה", מזנונאי התיאטרון ומנחה המופע.

תמונה 10 -

"הווארייטה" - הופעת השטן וחבר מרעיו במופע המוזני בו מתעללים השדים בקהל.

תמונה 11 -

צליבתו של ישו "המאסטרו" בבית המשוגעים.

תמונה 12 -

מרגריטה אינה יודעת לאן נעלם אהובה, חולמת שהוא חי, יוצאת לרחוב ורואה את לווייתו של ברליוז, טפוס משונה - עזאזלו, נגש אליה ונותן לה משחה. בחצות היא מורחת את המשחה על גופה הערום, היא הופכת לבלתי נראית ועפה מעל גגות מוסקבה. היא מעלה את מוסקבה באש.

תמונה 13 -

מרגריטה מגיעה אל "הנשף הגדול של השטן" באור ירח מלא. בנשף זה משתתפים רוצחים ודיקטטוריים מפורסמים מן ההיסטוריה. מרגריטה מתבקשת להביע משאלה, ומיד היא מבקשת לראות את אהובה, המאסטרו.

תמונה 14 -

הדין הספרותי של השטן - השטן עם השדים דנים עם המאסטרו על הרומן שלו.

תמונה 15 -

לבקשתה של מרגריטה חוזרים השניים לקן האהבה שלהם - דירתו של המאסטרו. עזאזלו מופיע ומביא להם בברכת וולנד, יין, יין הרעל ממנו הם שותים.

תמונה 16 -

בחדרו בקליניקה נותן איבן, המשורר לבדו. הוא יודע שהמאסטרו מת ואתו גם מרגריטה. בעיני רוחו רואה איבן את השניים שבאו להפרד ממנו.

הערות אחדות על העיבוד הדראמטי

עיבוד הרומן "השטן במוסקבה" נעשה בהתאם לתפיסה בימתית. אין הוא מהווה דראמטיזאציה של הרומן, אלא הוא תוצאה של תקציר אשר נועד לעקוב אחרי התיזה של הבימוי, תוך שימת דגש על קטעים בעלי איכות תיאטראלית. מתוך החומר האפי הרב של הרומן, נבחרו שלושה קווי עלילה עיקריים: הביוראפיה של המאסטר והרומן שנכתב על ידו, הרומן הזה עצמו - על פילאטוס וישוע, וקו העלילה האחרון: הופעת השטן במוסקבה של שנות השלושים.

שלושת קווי עלילה אלה מהווים למעשה שני כיוונים ברומן של בולגאקוב: סדר - אי סדר והיחס הדיאלקטי שבין השניים: הסדר (העולם המציאותי, המכניזם החברתי הפועל לפי חוקים וכללים היסטוריים, שנקבעו על ידי החיים עצמם) ואי הסדר (העולם ההווי, עולם התוהו, חסר הזמן, שבו הכל הוא אפשרי).

התוהו הפולש אל החברה משליט מחדש את המשפט לפי עקרון הדיאלקטי של השלילה. המערכת החברתית יכולה לחזור על צורות ועל אופני-קיום קונקרטיים, שאינם מתאימים למציאות הנמצאת בתהליך שינוי מתמיד. במקרה זה פועלת השלילה כגורם מקדם, כגורם חיובי, כעקרון שעליו מושתת כל התפתחות.

היחס הדיאלקטי בין שלילה וחיוב קיים ברומן של בולגאקוב, ועל בסיס עלילתי זה מבוסס הטקסט של העיבוד הנוכחי.

מערכת המראות המקבילות, הקומוניקאציה בין שני מישורים, היא המפתח למיבנה הדראמטי. הוכחת הרעיון הפילוסופי והאסטטי באמצעות טכניקת המישורים הכפולים, גורמת לכך שהמשל מסייע לצופה להבין את שני המומנטים ההיסטוריים המועלים לפניו (תקופת פילאטוס ורוסיה של שנות השלושים).

זהות הדמויות במישור היסטורי אחד לאלה במישור היסטורי אחר (ירושלים בשנת שלושים לספירה ומוסקבה בשנת 1930) והיחס בין הדמויות ובין העקרון של השלילה, שפירושו היטהרות, חירות, קידמה - מדגישים את הרעיון הבסיסי של הרומן: האמנות המוסר יעמדו לעד, ומעבר כל מציאות שונה.

אצל מיכאיל בולגאקוב, הגבול בין האמיתי והפאנטסטי דק ביותר.

הלא-מציאותי מוצג באורח מתקבל על הדעת ואילו המציאותי מוצג בצורה בלתי ריאלי. דבר זה איפשר, בדומה לטכניקה המקובלת בעת עריכת סרט קולנוע - חדירה של שני המבנים המקבילים, הנושקים זה לזה.

האיזון בין הריאלי והפאנטסטי, בין הסדר והתוהו, בין ההיסטוריה והאקטואליה, הוא אשר הכתיב לנו את העיבוד, אשר מנסה לשים את הדגש על המסר ההומניסטי של בולגאקוב.

מיכאלה טוניצה יורדאקה

שחקנים

סיגה טולין (מדיטציה)
חיים חובה (מאסטרו)

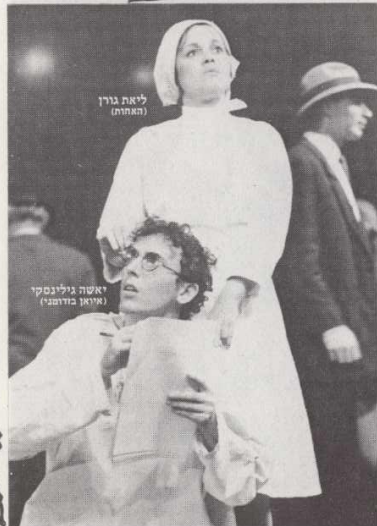
אילן ברמי (ליהודים)
נפת סיגל (אנטי-טריפ)
גדום שליט (פיקריו)

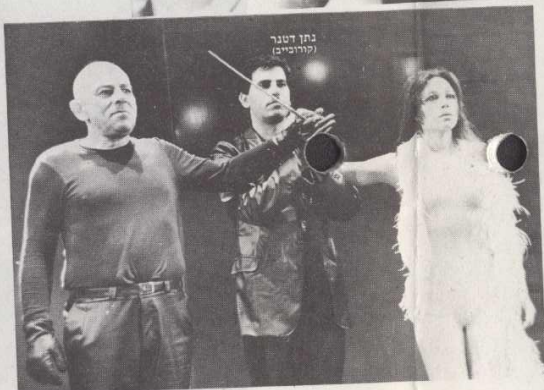
מרק חסכן (שמן)
הוגו ירדן (ברלין)

דני שוב (קסולין)
רונינה קמבוס (הלח)
דני רוט (בהמות)
שלמה סרו (אברון)

ליאת גורן (האהות)
דאשה גולובסקי (איראן מדרבני)

נתן דטגר (קורובייב)

ענת מנדלסון (תערה)

יוסי זבלונקה (דרי סטרייטסקי)

שחקנים

סיגה טולין (מדיטרה)
חיים חובה (מאסטרו)

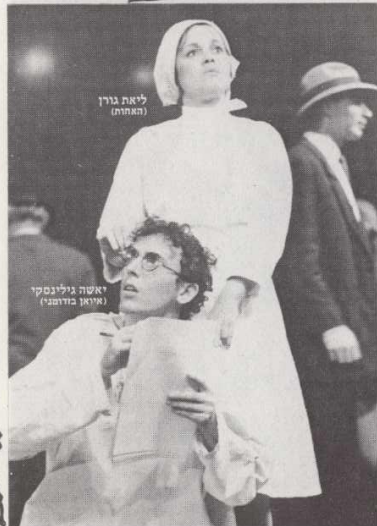
אילן ברמי (ליהודים)
נפתלי לוי (אנטי)
גדום שליט (פיקרין)
מנחם כץ (בגלסקי)

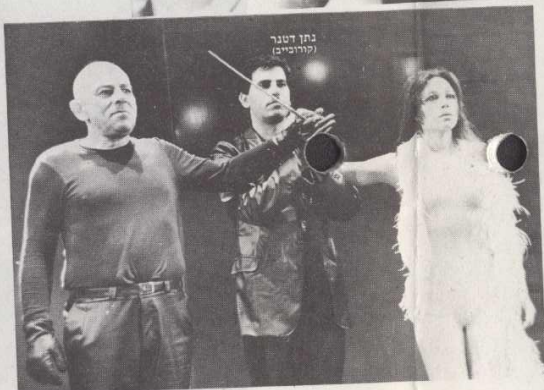
מרק חסכן (שמן)
הוגו ירדן (ברלין)

דני שוב (קמולין)
רונינה קמבוס (הלח)
דני רוט (בהמות)
שלמה סרו (אברון)

ליאת גורן (אהות)
דאשה גולובסקי (אילון מדובני)

נתן דטגר (קורובייב)

ענת מנדלסון (תערה)

יוסי זבלונקה (דני סטריבסקי)

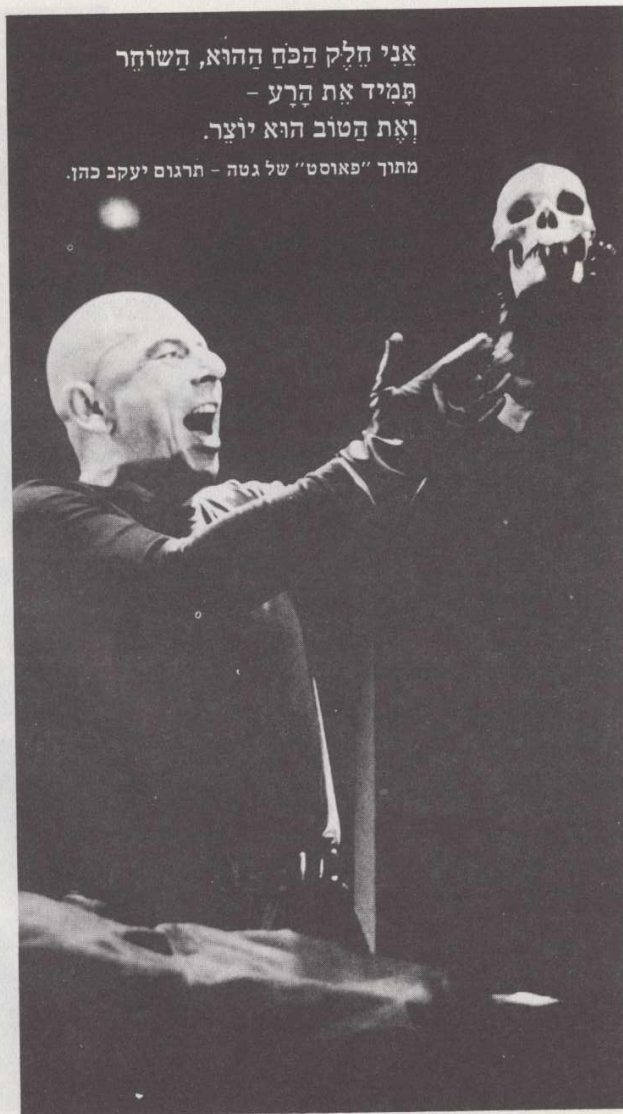
מילון סמלים ודמויות

יהלום 1. במסורת המערבית היהלום הוא סמל הריבונות האוניברסאלית, השלמות, המציאות המוחלטת.
2. לפי פליניוס, היהלום הוא הקמיע הניצחי המבטל כל רעל וכל כישוף. היהלום מרחיק את הרוחות הרעות ומבטל את השפעת הסיוטים.

שד/שטן 1. בפילוסופיה היוונית - יצר אילי, שניחן בכוחות הדומים במיקצת לאלה של האלים.
2. יצר המסוגל להבין דברים הנשגבים מבינתו של האדם, וכך הוא יכול לכפות על חוקי ההגיון מגמה טראנסצנדנטאלית לצורך הכרה או על פי צו הגורל. לפי האמונה הנוצרית, השד הוא "מלאך שנפל".
3. השטן בא לעולם כדי ליטול מן האדם את החסד האלוהי ובכך להכניע את האדם לפיקודו: הוא מייצג את יצר ההרס העצמי של האדם ותפקידו של ישוע הוא לנתק את האדם מהשפעה זאת.
4. לפי סוקרטס השד הוא מעין קול פנימי האומר לאדם מה אין עליו לעשות אבל אין הוא אומר לו מה כן עליו לעשות.
5. דמות "מכונפת", אנדרוגינית, עם חרב ביד שמאל. מייצג את כוחות הרשע או את הסיכון שאדם נוטל על עצמו - בניגוד למצוות בינתו.

ירח 1. סמל האישה, הפוריות, האם.
2. סמל החלום והתת-מודע.
3. סמל הדימיון הנולד מתוך הלא מודע, הירח מעודד אצל האדם נטיה לבחון את מעשיו, הורס את כל החולף ומשתתף בתהליך המוסרי של הפרט. הירח מאיר את הדרך - המסוכנת תמיד - של הדימיון והכישוף, בעוד השמש פותחת את דרך המלך אל ההגיון והאובייקטיביות.

שבת 1. היום השביעי - שבת קודש של היהודים.
2. בכישוף - האסיפה הלילית של המכשפים

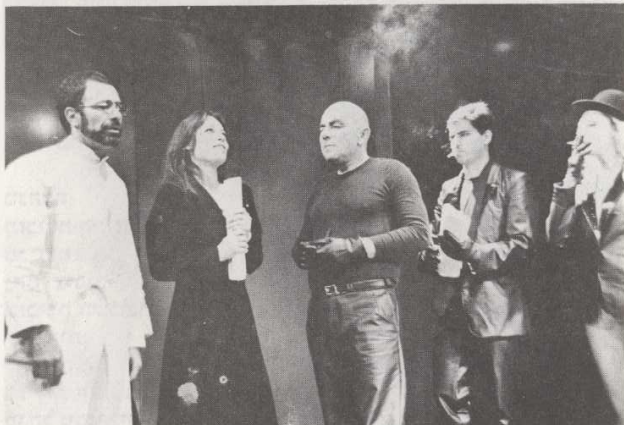
אני חלק הכח ההוא, השוחר
תמיד את הרע -
ואת הטוב הוא יוצר.
מתוך "פאוסט" של גטה - תרגום יעקב כהן.

פילטיזים

"... "פילטיזים" כלומר מוגות-לב, כלומר אופורטוניזים, כלומר פחד, הבגידה הנוראה מכל... בגידה עצמית... מוגות-לב היא הכבד בחטאים".

מתוך המחזה.

במסורת הנוצרית "פילאטוס" הוא סמל הפחדנות, האדם "הרוחץ בניקיון כפיו", הבוגד והבורח מעצמו ומאנושיותו והמתכחש לאמת הפנימית שבו בגלל הפחד מהרשות.

פונטיס פילאטוס מכיר בישוע כנושא האמת אך שולח אותו אל מותו בגלל אותו פחד.

בולגאקוב, משתמש במושג "פילטיזים" כדי ליצור הקבלה בין ירושלים בשנת 30 לספירה, ובין מוסקבה 1900 שנה מאוחר יותר, בשתייהן מביא הפחד כליה לא רק על הטוב שבאדם אלא גם על האמת שלו וקוטל אנשים יוצאי דופן ובעלי יחוד בכל התקופות.

והמכשפות, הבאים ברכיבה - מי על מטאטא ומי על תיש - בשבת, בהנהגת השטן, מלכת "השבת" ומכשפה, השטן מאיר על מקום הפגישה בקרנו השמאלית וכל המשתתפים מכבדים אותו בנשיקת גבו המכוסה מסיכה, הפגישה היתה מסתיימת תמיד עם קריאת התרנגול. מאז המאה התשיעית מקום המיפגש היה באייכשטד, גרמניה, ליד קברה של הקדושה ואלפורגיה ומכאן "ליל הוואלפורגיה".

חתול

1. במסורת של עמים רבים החתול הוא סמל המוות.
2. בקבלה והן בבודהיזם, החתול קשור לפרשת הנחש והוא מסמל את החטא אשר באגירת רכוש. במשמעות זאת יש להבין את החתול לרגלי ישוע.
3. לחתול תפקיד נכבד בכישוף, הוא מגן מפני המכרסמים - המייצגים את ההשמדה, החתול השחור מבשר רע רק כאשר הוא פועל ביד אחת עם השטן.

אבדונה

(אבדון) המלאך המשמיד בגהינם.

עזאזל

ראש המלאכים שנפלו מגן עדן.

בהמות

תחילה שור ענק, פנטסטי, אחר-כך, בימי הביניים דמון בדמות פיל.

בודמוני

נורד.

ליאודייב

"ליאר" - "רע". "להירדיי", ברוסית פושע.

אגודת התיאטרון

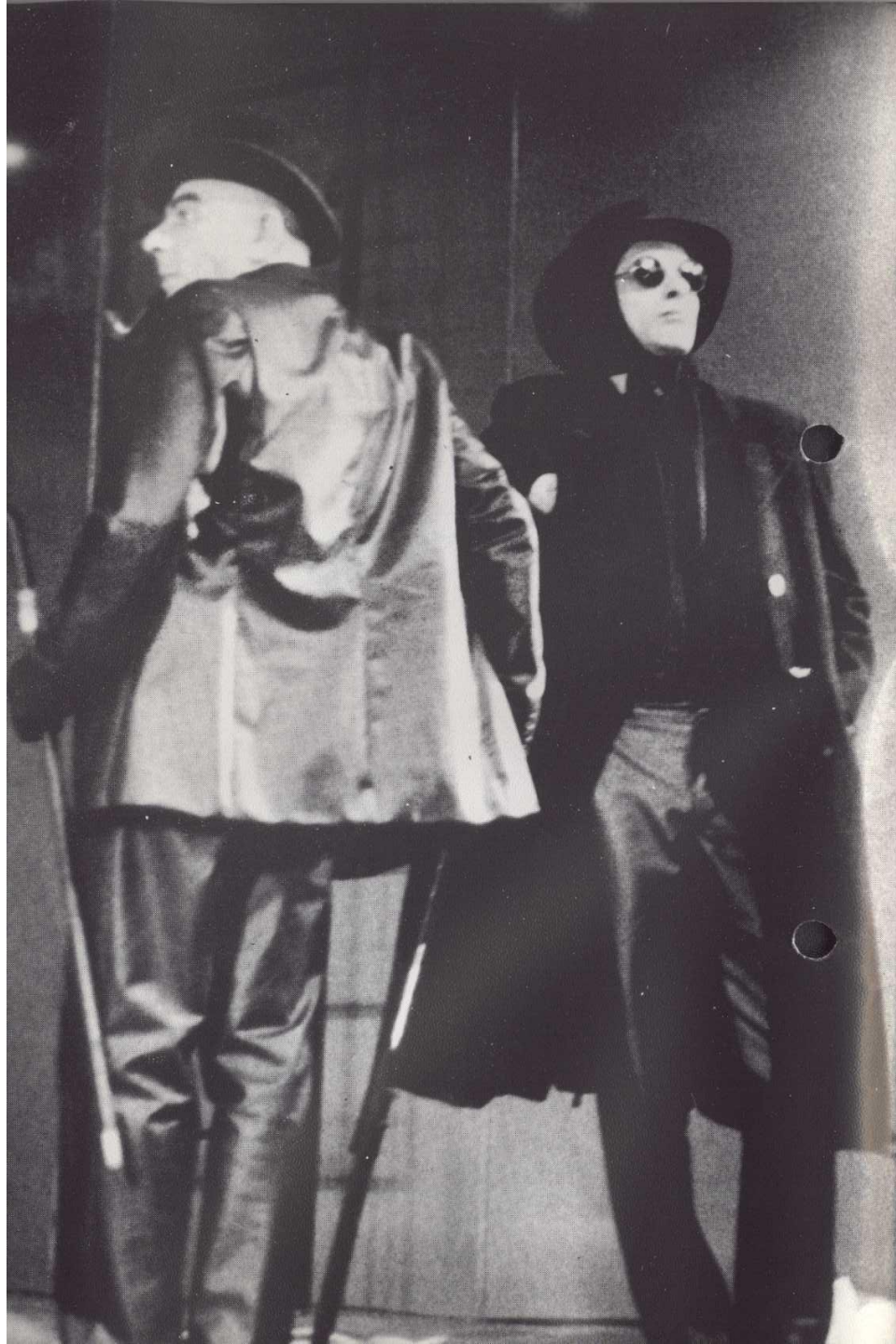
אלי שפירא - יו"ר ההנהלה
צבי ברמן
משה זילברמן
שרה ליסובסקי
מרגלית סטנדר
ציפי פינס
ישעיהו פיקרסקי
שמואל שילה

מנהלת התיאטרון: ציפי פינס
מנהל אדמיניסטרטיבי: יהודה עינן
במאי בית: מיכה לבינסון

מנהלה:
מזכירת התיאטרון: נעמי אלתר
מכירות: לילך שדה
יחסי ציבור: אדיבה קיטרון-גפן
מזכירת חשבונות: ענת זיו
קופאיות: דורית קלנר / שושי ממן
כתבנית: אמירה אגם
מנהלת חשבונות: יהודית שמש
מנהל טכני וייצור: יואב מהרבני
מנהלי הצגות: אבי אלתר / בועז כצנלסון
מנהל במה ראשי: משה מכלוף
מנהל במה: אבי קובני
צוות טכני: אלי יוספי / שלמה לסרי / מרק פבזנר / דני יוספי
חשמלאים: יצחק דוד-זדה / מריו לרמן / דרור כץ / מיכה שפיר
אחזקת בנין: אבי בר
מלבישות: סילבי ויצמן / שושנה כהן
נער שליח: דוד מרציאנו
בניית תפאורה: "אירגונית"
תפירת תלבושות: מתפרת "ברטה"

התיאטרון העירוני באר-שבע
רחוב זלמן שזר * טלפון קופה 057-74848

MAESTRO AND MARGARETA

By: MIHAIL BULGAKOV
Adaptation: MIHAELA TONITZA IORDACHE &
CATALINA BUZOIANU
Translation: YOTAM HAREUVENI
Director: CATALINA BUZOIANU
Set & costumes: LIDIA PINKUS-GANI
Music: MIRCEA FLORIAN
Lighting: NATAN PANTURIN

CAST

Margareta – TINA TULIN
Maestro – HAIM HOVA
Woland – MARK CHASSMAN
Koroviev – NATAN DATNER
Azazello – DANNY SEGEV
Ivan Bezdomny – YASHA GILINSKY
Berlioz – HUGO YARDEN
Stravinaski – Pontius Pilatus – YOSSI YABLONKA
Abaddona – SHLOMO SADAN
Behemoth – DANNY ROTH
Hella – ROZINA CAMBOS
Lihodeev – Marcus – a writer – ILAN CARMİ
Bengalski – a writer – MOTTI KATZ
Fokich – a writer – Nicolay Ivanovich – NAHUM SHALIT
The girl from Griboedov – ANAT MENDELSON
Anushka – ANAT BEN-YACOV
Prascovia Feodorovna – a writer – LIAT GOREN

FIRST PERFORMANCE: 11.4.84

MAESTRO AND MARGARETA

Beer Sheva municipal Theatre
